

KAS IR ATPESTĪŠANA?

No JAKOBA LORBERA saņemtā un uzrakstītā

Kas ir atpestīšana?

No JAKOBA LORBERA saņemtā un uzrakstītā

Izdota Rīgas Ev.-Luteriskajā Misionēs draudzē, Avotu ielā 29, 1931
J. Lukstiņš un biedri, Rīgā, Lāčplēša ielā 24

Interneta izdevums: Rīgā, 2006. gadā

Garīgums.lv

Šo grāmatiņu varat lejuplādēt lapā www.garigums.lv
E-pasts garigums@gmail.com

SATURS

KAS IR ATPESTĪŠANA?	1
SATURS	3
Kas ir atpestīšana?	4
Atbilde	4
Krusts un dzīves grūtības	9
Miesas nāves vajadzība	9

*“Es Tev pateicu, ka es ļoti brīnišķīgi esmu darīts, brīnišķi ir Tavi darbi, un mana
dvēsele to it labi zin. Cik dārgas man ir Tavas domas, ak Dievs! Cik liels ir to skaits!”
— Ps. 139:14–17*

* * *

KAS IR ATPESTĪŠANA?

14.VI.1840 — Tas ir tāds jautājums Maniem bērniem, kuru lai viņi sevī visai nodziļinādamies ar visu savas sirds mieru atbild, ka lai arī viņiem par to atvērtos mazi vārtni uz slepenajiem viņu mīlestības kambariem, lai atzītu sevi un Manu mīlestību, un lai tanī jo vareni iedegtos uz Mani, — kur tikai Es vienīgi varu atpestīt dvēseli caur gara jaunatdzimšanu, un caur to pašu tad arī visu radību.

Bet tas vissvarīgākais un vislielākais jautājums ir tas:

Kā nosaka Mozus bauslība gribas brīvību caur mīlestību, caur mīlestību jaunatdzimšanu, un caur jaunatdzimšanu mūžīgo dzīvību?

Kādēļ atpestīšana bija vajadzīga Mozus bauslībai priekšgalā, kad jaunatdzimšanai nekas cits nav vajadzīgs, kā baušļu turēšana aiz tīras mīlestības uz Mani?

Tātad, kas ir atpestīšana, un cik tālu tā cilvēkam ir vajadzīga un kā viņš pie tās var ņemt dalību?

Šo jautājumu atbildēšana būs ikvienam ļoti grūta, kas tur tikai sava prāta asumu centīsies notrulināt; bet kas iedegsies mīlestībā un visā pazemībā uz Mani, tas uzticami atradīs savas sirds kambarīti pilnīgu atbildi. Bet Savam nabaga vājam kalpam Jakobam (Lorberam) Es dodu pilnīgu atbildi, ka lai tad jūs varat salīdzināt to savējo, un pārbaudīt savu sirdi, un tanī mīlestības kambaru dziļumu. Es, tas lielais Meistars visās lietās. Āmen.

ATBILDE

17.VI.1840 — Šī ir tā pilnīgā atbilde uz to no Manis doto vislielāko un vissvarīgāko jautājumu, kura lielums un svarīgums tikai šinī tagadējā atbildē spīdoši taps redzams. Lai šo atbildi pilnīgi varētu ieskatīt, tad ir vajadzīgs, ka te tiktu parādīta cilvēka būtība tās dabīgā un garīgā sfērā, kur bez šīs priekšzināšanas visa sludināšana būtu veltīga, tāpēc, ka tas viss ir vērsti tikai uz garu, lai tas atkal paliktu (klūtu) dzīvs mīlestībā, kas ir viņa māte. Un lai jūsu garam tiktu dota pirmā ierosma, tad Es arī jums devu šo augšējo jautājumu, — iekš kam pastāv gara dzīvība, viņa jaunatdzimšana un tikai tad arī dvēseles mūžīgā dzīvība visaugstākā brīvībā.

Redziet, cilvēks ir salikts kopā no dabai piemērotas miesas, kas te ir tāds trauks, kurā caur dažādiem orgāniem dzīva dvēsele izveidojas, jo sākumā caur dzemdīšanu tiek sastādīta tikai vienīgi miesas būtība, un tikai septītā mēnesī, kad jau miesas būtība organiski, — kaut arī ne gluži pēc izskata, bet tomēr caur mātes veģetatīvo dzīvību visās daļās ir attīstījusies, — tikai tad tiek pakrūtes novadā atvērts kāds jūsu acīm nesaredzams no dzemdīnātāja nācis pūslīts, kurā atrodas dvēseles substance, un kura tad izdalās caur nervu savienojumu pa visu organismu, pārvērš kādu visos nervos atrodošos magnētisko fluīdu par savējo, un pēc tam spiežas ar visu elektrisko ātrumu drīzi vien arī visos citos orgānos, bet visupēc tikai it sevišķi sirds muskuļos, kas parasti notiek tikai septītā dienā, pie dažiem citreiz mazliet vēlāk.

Cau pamazām ieplūstošo dvēseles substanci, tad arī iesāk pavisam lēnām izplesties sirds, un kad viņa tā pamazām, līdzīgi elektriskai baterijai, ir piepildījusies, tad tā tiek novadīta caur vienu virsējo nodaļu atrērijās; šis novadītais fluīds tad izdalās pa visāmtur atrodošām sulām, dzenot tās iekšā visos traukos, un tā arī pašos traukos atrodošās sulas piespiež kustēties tālāk pa vēnām un caur tām atkal atpakaļ uz sirdi; pa to laiku sirds jau atkal tiek piepildīta un turpu atgriezdamās sulas tūliņ atkal tālāk vadītas.

Un tā iesākas tad pulsa pukstēšana, sulu riņķošana, un drusku vēlāk no tam izcēlušās asins riņķošana; caur šo tādā veidā izsaukto pastāvīgo kustību un sulu apmaiņu un proti to, kas asinīs, tagad attīstās miesas masa caur smalkajās sulās atrodošos substanci — elektromagnētiski dvēseles soliditāte (atsevišķums).

Un tikai pēc tam, kad māga ir pilnīgi attīstījusies, rupjāko sulu uzņemšanai no mātes miesām, lai caur to pabalstītu šim nolūkam lietojamās sulas un asinis, tad cilvēks tiek izraisīts no barojošām saitēm mātes miesās un tiek dzemdēts ārpusaulē, apdāvināts ar pieciem dabai piemērotiem prātiem, lai uzņemtu prāta pasauli, jeb īstenībā tās dažādās, kā gaismas, skaņas, garšas, smaržas un beidzot vispārīgās taustes substances, kas viss tagad ir dots dvēseles izveidošanai, un lai pēc viņas vajadzības pieeaugtu arī miesa, kas tad vairākos gados cits pēc cita notiek. — Un tā tagad ir divi cilvēki vienā, proti, vispirms

viens materiālais un tanī viens substanciālais, (un pēc tam viens essenciālais.)

Šeit nu ievērojiet labi, bet tūliņ apmēram trīs dienas pirms dzimšanas, tiek no vissmalkākās un līdz ar to vissolidākās dvēseles substances sirds novadā attīstīts kads cits bezgalīgi smalks pūslītis, un šīni pūslītī tiek ielikts viens kādreiz ļauns tapušais gars, kas te pēc būtības ir dievišķās mīlestības dzirkstele; vienalga, vai miesa ir vīrišķa vai sievišķa, jo gars jau ir bez dzimuma kārtas izšķirības, un tikai ar laiku pieņem kaut ko no dzimuma kārtas, kas caur iekārošanām izpaužas.

Bet tagad šis gars vēl ir kā miris, kāds viņš jau, matērijā saslēgts, no sen seniem laikiem bija; bet dvēsele ir nesverama substanciāla būtne, vienkārša un līdz ar to neizpostama, un viņas pamazām pilnam attīstījušies prāti tagad ir šie: ausīm līdzinās sajēgšana, acīm līdzinās saprašana, garšas orgānam līdzinās patikšana pie uzņemtiem skaņas un gaismas iepaidiem, tad ošanai līdzinās laba un ļauna sajušana; un beidzot vispārīgai taustei līdzinās dabai piemērotas dzīvības apzināšanās viņā, kas tiek izsaukta caur pastāvīgām vissmalkāko substanču attīstībām viņu orgānos, kuri atbilst miesas orgāniem.

Bat kā pirms tam miesas sulas izveidoja dvēseles būtību ar no ārpasaules viņai pievadītām substancēm, tāpat lai tiek un arī tiks barots viņas orgānos caur vissmalkāko substanču riņķošanu tas tur pūslītī ieslēgtais gars tik ilgi, kamēr viņš pats taps gatavs, lai saspridzinātu pūslītī, un līdz ar to lai pamazām spiestos cauri visiem dvēseles orgāniem, un kā dvēsele miesā, tā lai arī viņš dvēselē taptu par pilnīgu trešo cilvēku, saņemdam barību no dvēseles domašanas, kas notiek sekojošā kārtā: Šim garam, tāpat kā miesai un dvēselei, ir arī attiecīgie garīgie orgāni un proti šie: dzirdei un sajēgšanai līdzinās sajušana jeb nojaušana, gaismai un saprašanai līdzinās griba, garšai un patikšanai pie uzņemtiem skaņas un gaismas iepaidiem līdzinās uzņemšanas spēja attiecīgajos veidos visa pasaulīgā, ošanai un laba un ļauna sajušanai līdzinās patiesības un nepatiesības atšķiršana, un beidzot vispārīgai taustei un dabai piemērotās dzīvības apzināšanai līdzinās no šī visa izejošā mīlestība.

Un kāda nu ir caur visiem prātiem uzņemtā miesas barība, tāda ir arī dvēseles barība, un beidzot arī gara barība. Ja vispārīgā barība ir slikta, tad beigās būs viss slikts un tā tad arī atmetams; bet ja vispārīgā barība ir laba un pieņemama, tad arī beigās viss būs labs un pieņemams. — Nu redziet, tie ir tie dabīgie pastāvēšanas apstākļi starp miesu, dvēseli un garu; un nu ir jautājums, kas te ir tā slikta un kas tā labā barība?

Redziet, viss pasaulīgais ir slikts, tāpēc, ka tas griež garu atkal atpakaļ pie pasaules, iz kuras nāves cietuma nakts Es viņu no matērijas esmu izrāvis un ielicis dvēseles sirdī, lai viņš atkal tur paliktu dzīvs un tiktu šķīstīts no visa miesīgi-dabiskā, materiāli-pasaulīgā, un lai viņš tur beidzot taptu spējīgs uzņemt dzīvību no Manis. Bet ja nu viņam tiks sniegta slikta barība, tad viņš atkal paliks pausaulīgs, miešīgs un beidzot materiāls, un caur to kā miris, kāds bija pirms dzimšanas; tāda pat paliks arī dvēsele ar miesu, tāpēc ka viņa caur to pati ir palikusi miesīga.

Bet ja garam tagad tiks dota laba barība, kas ir Mana parādītā griba un gādība caur atpestīšanas jeb Manas mīlestības darbiem, caur dzīvo ticību visā pilnībā, tad gara sirdī tiks izveidots viens jauns pūslītis, kurā tiks ieslēgta Manas mīlestības tīrā dzirkstele. Un kā agrāk notika dvēseles dzemdināšana, un no tās atkal gara, tāpat tas notiek arī ar šo jauno svētnīcas dzemdināšanu; kad nu tā būs pilnīgi gatava, tad šī svētā mīlestība saraus vaļīgās trauka saites un pārplūdis kā miesas asinis, jeb kā vissmalkākās dvēseles substances, jeb kā gara mīlestība visos gara orgānos, šis stāvoklis tad tiek nosaukts par jaunpiedzimšanu, tāpat kā šī dzīvības pūslīša ielikšana ir tiek nosaukta par iedzimšanu.

Bet redzi, tanī pašā laikā arī no elles jau pēc ieņemšanas, sevišķi, ja tā grēcīga bija notikusi aiz tīra lopiska apmierinājuma, tiek ielikts vēdera novadā un dzimuma orgānos vesels daudzums ellišķas mīlestības pūslīšu, kuri tad arī gandrīz vienā laikā ar Manu mīlestību tiek dzemdināti, tāpat kā kāpuri pavasarī ar dabīgās saules siltuma ierašanos, tā arī šis perējums ar Mana dievišķā siltuma pieņemšanos cilvēka garā.

Redziet, no tam tad arī nāk tās kārdināšanas, tāpēc ka katra viena no šīm elles dzemdinātām būtnēm mēģina, kur arvien tikai kaut kā iespējams, vienmēr iemaisīties dvēseles dzīvē; un ja tad cilvēks nestājas spēcīgi ar jaunpiedzimušo mīlestību no Dieva šiem zvēriem pats no brīvas gribas pretī, tad tie pēc tam ieplūst visos dvēseles orgānos un tad apmetas līdzīgi sūcējiem polīpiem tanīs vietās, kur gars ieplūst dvēselē, un tā aizkavē dvēseli uzņemt dzīvību no gara un caur viņu tāpat arī dievišķās mīlestības dzīvību.

Kad nu gars redz, ka viņš, lai uzņemtu sevī no Dieva jaunās dzīvības pilnību, nevar paplašināties, tad viņš atkal atkāpjas savā klusajā pūslītī un viņā tāpat arī vēl jo vairāk — Mana mīlestība, kas te ir

Dievs cilvēkā. — Un kad tas cilvēkā ir noticis, tāpēc, ka šie zvēri sākumā visai ēri patīkami savaldzina cilvēka jutekļus, un viņu tā pamazām pilnīgi sagūsta, tā ka viņš no visa tā, kas pieder garam, it neko vairs nezina, nedzird, neredz, negaršo, neož un nejut.

Tās tad nu ir tādas bēdas, kādas nav bijušas no iesākuma līdz šim tagadējam brīdim un arī turpmāk vairs nebūs, proti tad, kad cilvēks meklēs savu patvērumu pie Dieva, ārēji ar lūgšanām, sevišķi ar Manas lūgšanas vārdiem, tad ar gavēšanu un ar svēto vārdu rakstu lasīšanu, un kad caur to tad mantos lielu ilgošanos pēc atsvabināšanas no šīm lielajām bēdām.

Un kad cilvēks to nopietnībā ir darījis, tāpēc ka viņš redz sevī lielā daudzumā tumšas šaubas, tad Es sāku pēc tam no ārienes, kā nāves un elles Uzvarētājs, ar atpestīšanas darbiem strādāt un uzlieku tad tādām cilvēkam no Savas apžēlošanas pēc Savas gudrības krustu un ciešanas; caur to tad cilvēkam paliek pasaule un tās prieki tik rūgti, ka tie viņam visai apriebjas un viņš sāk ilgoties pēc atsvabināšanas no ciešanu dzīves. — Un redzi, kad nu šie zvēri caur to nedabū vairs no grēku pilnās ārpusaules dvēselē nekādu barību, tad viņi pēc tam paliek vāji un dvēseles orgānos gandrīz pavisam sakalst, un caur to nonāk tādā stāvoklī, kur paši sevi vairs neapzinās. (Mateja 17:21)

Bet kad nu slimajos, tiklab miesas, kā arī dvēseles orgānos, sāk ieplūst ārienē darbodamās dvēseli atpestīdamā Jēzus Kristus apžēlodamā mīlestība, šos orgānus apgaismo un liek dvēselei, kā atgādinoša sirdsapziņas balss, nojaust sevī bezgalīgo grēku nezvēru skaitu, tad dvēsele izbīstās, — tas izpaužas caur sirds sažņaugšanos un arī itkā caur kādu iekšēju krūšu savilkšanu pakrūtē; — un tad šinis pazemīgās sāpēs, kas izteicas patiesā grēku nožēlošanā, lūdz Dievu krustā sistajā mīlestībā pēc žēlastības un apžēlošanas; — un redzi, tad to nojauš gars un sāk pūslītī, kurā viņš bija atkāpies, atkal kustēties.

Tagad nu cilvēkam caur Dieva apžēlamo mīlestību tiek nopietni pamācoši stipri atgādināti no pirmam līdz pēdējam Mozus baušļi, un viņam tiek uzdots uz stingrāko tos izpildīt, ka viņš sevi pazemotu un aizliegtu līdz visdziļākajam iekšienes pamatam, un proti, aiz tā paša iemesla, aiz kura veļas mazgātāja savu veļas gabalu tik ilgi mazgādama jo cieši saspiežamās vītņēs griež, ka lai ar iekšā atrodošā ūdeņa notecēšanu tiktu paņemtas līdz pat tās vismazākās netīrumu daļiņas, kas tik bieži tiek atkārtots, kamēr vien vēl kaut kāds neskaidrums pie ūdens ir manāms; pēc tam tikai tāda veļa tiek nolikta saules staros, lai tie vēl pēdējās netīrumu atliekas tvaikos pārvērsdami izņemtu, tā ka tās tad no tīriem vējiem tiek uz visām pusēm iznīcinātas un aizpūstas.

Un redziet, kā tie Mozus baušļi no Dieva pēc skaita ir desmit, kas ir Dieva skaitlis, un rāda, ka cilvēkam, kad viņš ir bēdās nonācis, papriekšu vajag ticēt, ka Es esmu, lai viņš tad pret Mani sajūt to visaugstāko godbijību, ja — ka viņš pat tic, ka viņam no tām septiņām dienām jāizraugās ieteiktais sabats, un tas klusībā jāsvētī kā tā Kunga patiesā dusas diena, ka viņš mācās sevi aizliegt un arvien dziļāk un dziļāk sevī ieskatīties, lai caur to atzītu savus iemītņiekus, un lai tad griezts pie Manis, ka es tos minētā veidā iznīcinu un no viņa dvēseles orgāniem izdzenu.

Un kad viņš tik tālu jo dziļi zem Mana lieluma, varas un stipruma ir pazemojies, tad nu no svara ir tā veļas mazgāšana, — kas te ir un ar ko tiek saprasta to vēl pārējo septiņu baušļu stingra turēšana, caur ko viņam pat dziļi zem sev līdzīgiem ir jāpazemojas, un jāsaugūsta visas savas ļaunās kārības un jāsalauž pavisam galīgi sava griba, un jāpadara Manai gribai padevīgas visas savas iekārošanas un tāpat arī tas visklusākas savas sirds vēlēšanās; tas Es nākšu ar mīlestību un sasildīšu Sava gara mājokli, tāpat kā vista savus vēl neizperinātos cāļišus.

Un redziet, tad tiek tas gars, kas jau agrāk bija sācis kustēties, caur šīs dievišķās mīlestības siltumu atkal no jauna dzemdināts, pārplūst tūliņ atkal visās iztīrītās dvēseles daļās un iesūc sevī kāriģi no iztīrītajiem dvēseles orgāniem ārienē darbodamos apžēlamo mīlestību, caur to viņš tad paliek spēcīgāks; un kad nu tas tā Manas apžēlošanas mīlestība viņa sirds dziļumos ir iespiedusies, kur vēl tas visai ārkārtīgais dievišķās pirmmīlestības pūslītis dus, tad tas tīri dievišķais pūslītis, kurā bija ieslēgts mūžīgā svētā Tēva mīlestības svētums, atkal no jauna sasprāgst, iekustināts no Dēla mīlestības, kura nu te atpestīdama ir iztīrījusi dvēseli, un tad pārplūst, ar šo visā sirsnībā savienodamās, tūliņ lielā skaidrībā, līdzīgi uzlecošai saulei, visā garā, un līdz ar to arī dvēselē, un caur to arī nomērdētajā miesā.

Pēc tam tad cilvēks paliek viscaur dzīvs, un šī pilnīgā dzīvības atdabūšana tad ir tā miesas augšamcelšanās.

Un ja tad nu viss tiek pārņemts no tā Tēva, tad pēc tam tas Dēls tiek uzņemts no tā Tēva debesīs, tas ir: tā Tēva sirdī; bet tas Dēls uzņem to cilvēka garu, un tas to dvēseli, un tā dvēsele to miesu, tas ir to jums jau pazīstamo nervu garu, jo viss pārējais ir tikai pēdējā izkārņijums.

Un ja nu tad tas Tēvs, tas ir tā Tēva mīlestība, paliek cilvēkā valdoša, tad pašā cilvēkā aust gaisma, tāpēc ka tā Tēva gudrība nekad nav šķirta no Viņa mīlestības; pēc tam tad arī tas cilvēks top itkā pilns mīlestības, pilns gudrības un varas, un caur to nu visā gudrībā un mīlestībā pilnīgi jaunatdzimīs.

Redziet nu, kādas pūles, lēnprātību un lielu pacietību tas no Manis vienmēr prasa, lai no tūkstošiem tikko vienu varētu aptpestīt, un cik bieži vēl no tāda Mani pūliņi tiek pārprasti, nicināti, lādēti un ar kājām mīdīti; — un redziet, Es tomēr nekad neapstājos jums pastāvīgi uzsaukt: *“Nāciet šurp pie Manis visi, kas jūs esat bēdīgi un grūtsirdīgi, Es jūs gribu atvieglināt!”*

Bet kurliem un akliem ir grūti sludināt; tāpēc ka viņi ir pasaules bēdās vislielākā mērā iegāzušies, un caur to savu zemi, kas ir viņu miesa, ar smirdošās elles lāsta netīrumiem nosmērējuši, kuru smaka ir patiesais mēris dvēselei, tad Man vienmēr atkal vajag likt grēku plūdiem no debesīm līt, zem kuriem tiek saprasti rūgtie atpestīšanas darbi; un kad tad caur tiem ar lāstiem nošmulētā ir atkal pilnam nomazgāta, un ar žēlastības vējiem ir atkal purvi un mukulāji nosusināti, tikai tad ir atkal radusies tā iespējāmība, ka var atkal sludināt ceļus uz dzīvību no Manis.

Un kad nu Es jums jau ilgāku laiku sludinā, tad paklausait Manai balsij, un griežaties atpakaļ Manu mīļoto jēru kūtī, ka Es jūs vedu, kā tas vienīgais labais Gans, uz dzīvības ganībām un jūs man dodiet tad villu, tik baltu kā sniegs, un Es jums tad no tās pagatavošu apģērbu, kas jūs rotās visā mūžībā!

Un nu apceriet tālāk šīs Manas atbildi saturošās mācības iznākumu, un redziet:

Kad kādam zemkopim ir kāds mazs augļu koku dārzs un viņš redz, ka tie kociņi tur ir tīrie mežeņi, tad viņš pie sevis domā: “Ko lai es daru? Ja es viņus izraušu no zemes, tad mans dārzs paliks tukšs, un ja es tai vietā citus iedēstīšu, tad arī tie sākumā būs tikai mežeņi, un varbūt pat ne tik spēcīgi kā tie jau pastāvošie; tāpēc tad es gribu šos pašus rūpīgi iztīrīt no visiem ļaunajiem tārpiem un to perēkļiem, un gribu un arī meklēšu pēc tam uz tiem īsā laikā uzpotēt no labiem kokiem teicamus zariņus, un tā šie mežeņi, kas citādi ir jauni un spēcīgi, ar palīdzību no augšienes, droši vien vēl visi ar laiku kļūs labi, kas man reizi vēl, doši vien, nesis īsti daudz labu, saldu un teicamu augļu.” — Un redziet, tas gudrais zemkopis, kad viņš tā dara, kā viņš to bija gudri iedomājies, ievāc par to jau nedaudzos gados bagātu, prieka pilnu ražu.

Un redziet, jūs vecāki esat patiesi tādi zemkopji, uz kuru laicīgās jeb miesīgās zemes, caur bezbēdīgo jeb maucības veidīgo dzīvi visā Sodomas un Bābeles nešķīstībā, ir cēlušies pilnīgi un tīri elles mežeņi, tādēļ jums šie krūmi vēlāk ar divkārtīgu uzcītību ir no visiem tūkstoškārtīgiem mūdžiem jāiztīra, kas iekš tam pastāv, ka jūs uz visrūpīgāko par to gādājat, ka visas vēlēšanās un iekārošanas, kuras visas ceļas no iekšā mājājošiem elles mūdžiem, ka tās visas tiek iznīcinātas tanī patiesā, no Manis paša jau skaidri aprādītā veidā, un apgriežat arī tūliņ jau sākumā tās nederīgās blakus atvases, kuras bieži gan labas izliekas, bet tomēr, kā no paša gribas nākušas, tās arvien vājina koka dzīvību; tad jūs drīzi vien izaudzināsiet veselīgu un spēka pilnu koku, un kad tad nāks tas potēšanas laiks, kas te ir tā no Manas visaugstākās mīlestības caur Mozu dotās bauslības iepazīstināšana un iepotēšana, tad jūs varēsiet zem Manas spēcīgās piepalīdzības katrā ziņā droši sagaidīt, ka jūsu tādā veidā iztīrītie un rūpīgi koptie mežeņi droši vien stingri ievēros Manu gribu, pēc tam kad tiem viņu griba iepriekš būs pilnīgi paņemta, un tāpēc nesis visdrīzākā laikā viskuplākā pilnībā tos visskaistākos un brīnumkrāšņos visāda veida augļus, sevišķi kad jūs tos pie tam vēl uzcītīgi aplaistīsiet ar dzīvības ūdeni, lai viņu galvas varētu drīzi īsti augsti uz debesīm pacelties, caur ko tad viņu garīgais redzes stāvoklis kļūs svētlaimīgs un viņi arvien vairāk un vairāk iesūks žēlastības gaismu, kura lielā pilnībā pastāvīgi izplūst no žēlastības saules, kas ir izcēlusies caur atpestīšanas darbu, no kuras gaismas un siltuma visa radība tikai var tikt no jauna un pilnam atdzemdināta uz mūžīgu dzīvošanu.

Bet tā ir tā atpestīšana, ka tiktu atzīts tas svētais Tēvs un tā mīlestība, kura — visu pasauli salīdzinādama un atkal svētīdama — pie krusta asiņoja un pat tiem ļaundariem, caur pēdējo šķēpa dūrienu mūžīgās mīlestības sirdī, lika atvērt svētos vārtus uz gaismu un mūžīgo dzīvošanu; un kā tur viens palika redzīgs un dzīvs ticībā un mīlestībā, tā var visi palikt redzīgi un dzīvi ticībā, kas ir tā patiesā dalība pie atpestīšanas, ka lai tad tās mūžīgās mīlestības pūslītis no jauna tiktu apaugļots caur žēlastības saules stariem un jūsos uzaugtu vecā mīlestība no tā Tēva, caur tā Dēla darbiem, visā spēkā un varā tā vissvētākā Gara no abiem, jūsu jaunatdzimušās sirds tīrajā mīlestībā.

Ko citādi Mans atpestīšanas darbs nozīmē un kas tas ir, tad Es jums saku:

Pirmkārt, tas ir tas vislielākais mūžīgās mīlestības darbs, tāpēc, ka car to Es, tas Visaugstākais, paliku visā Savā mīlestības pilnībā un bezgalīgā Savas Dievības pilnībā Pats par cilvēku, jā jums visiem pat

par brāli, ņemu uz saviem pleciem visu pasaules grēku daudzumu un iztīrīju zemi no vecā neaizskaramā Dieva svētuma lāsta.

Otrkārt, tā ir tā elles uzvarēšana, padarot to par Mana mīlestības spēka apakšnieku, kas agrāk tikai dusmībā iedegušās Dievības varā stāvēja un tāvad bija attālināta no visa Manas mīlestības iespaida, bet kas arī ir tas visbriesmīgākais ierocis pret elli, tāpēc ka tā ir tas viskailākais pretstats, caur ko tā pat jau ar mīlestības pilnu garā pacilātu Mana vārda piesaukšanu tiek veselu bezgalību tāli atpakaļ atdzīta.

Un beidzot treškārt — tā ir tā debesu vārtu un mūžīgās dzīvības atvēršana un tas uzticīgais ceļa rādītājs uz turieni; jo tā salīdzina jūs ne vien atkal ar Dieva svētumu, bet tā arī rāda, kā jums vajaga pasaules priekšā pazemoties, ja jūs gribat tapt no Dieva paaugstināti. Tālāk tā jums rāda, lai jūs aiz mīlestības uz Mani un saviem brāļiem panesiet ar visu pacietību, lēnprātību un savas gribas padevību visus izzobojumus, ciešanas un krustu; jā — tā jūs pamāca svētīt ar dievišķo mīlestību savās sirdīs savus ienaidniekus.

Kad nu pasaule tāvad nav nekas cits kā kailais elles ārienes attēls, un kad caur atpestīšanu svētītā zeme tādā kārtā atkal palika par vēlreizēju elles nesēju, tad pasaule ir pacēlusies pār zemi un mājō augstos namos, savtības, pašapmānīšanas, patmīlības, nešķīstības, uzdzīves, bagātības, skopulības, augļošanas un vispārējās pašlabumu meklējošās valdītākārbas spožumā.

Bet lai nu zeme atkal nevarētu tapt nekaunīgā kārtā sagānīta, tad viņa ir svētīta ar mūžīgās mīlestības asinīm, un kaut arī čūska kaut kur no saviem mēsliem atsvabinājās, vai nu caur karu, vai caur tiesāšanaas ķildām, vai caur laupīšanām vai nešķīstību, maucību, Dieva liegšanu un laulības pārkāpšanu, dabīgi un garīgi, — tad pēc tam tūliņ darbojas atpestīšanas krustā sistās mīlestības grēku plūdi caur Dieva vīru un redzētēju pamodināšanu, kuri tad atkal čūskas mēslus no zemes iznīcina, tos uzmeklēdami un pasaules lielo kungu noliktavās samezdami.

Tad gan pasaules sirds par tādu mantu priecājas; — bet Maniem bērniem tad vajaga kādu īsu laiku ciest trūkumu, tāpēc ka zeme pa šo īso laiku paliek neauglīga. Bet kad viņi tad pabēg zem Mana krusta un dzird caur Manu redzētāju muti vai vārdiem Manu balsi, runājam par jaunu dzīvību, un aplaista čakli noplicināto zemi ar ūdeni no Jēkaba akas, tad zeme tūliņ atkal tiek svētīta un nes tos visskaistākos augļus; un šie augļi tad ir atkal tā dalība pie lielā atpestīšanas darba, kas pie krusta tika piepildīts.

Beidzot man vajaga jums, sevišķi vecākiem, vēl šo Manu sevišķo padomu piemetināt, ka lai jūs saviem dēliem gan nekādā ziņā neļaujāt agrāk apprecēties, un kaut arī viņi būtu uz tam ar visu laicīgo uzturēšanās iespējamību, lai būtu amats vai manta, labi apgādāti, iekams viņi nav vismazākais līdz pusei jaunatdzimuši, ka lai tad viņu sievas caur viņiem varētu tapt svētītas, lai nestu pasaulē svētītus augļus, kuri tad drīzi paši it viegli paliks veselai lielai pauudzei par debesu svētību, caur ko tad arī jūs nodibināsiet debesīs lielu valstību, līdzīgu tai no Ābrāma nodibinātai, un par ko jūs priecāsieties mūžīgi arvien vairāk un vairāk, proti par to pastāvīgo godību vairošanos, kas no jūsu svētītās sēklas cēlies.

Bet savas meitas dodiet Maniem dēliem, kuri te ir nākuši pie jums no Manas mīlestības un pasaulē Mani ir labi atzinuši un ļauj sevi audzināt no Manas mīlestības un vadīt no Manas gudrības, tāpēc ka viņi vienmēr dzird Manu balsi un ar savām acīm cieši lūkojas uz Manu sirdi. Caur to jūs Mani darīsiet savām meitām par svētību dodošu vīra Tēvu, un Es jums saku, kad jūs Mani ar to esat darījuši par tuvāko radnieku, tad jūs gan varat paši no sevis to viegli iedomāties, ka Es reizi neļaušu savu bērnu līdzvecākiem pazušanā iet; un tad Es saku, kad viņi manā namā mājōs un pie Mana mājas galda vienmēr ēdīs un droši vien priecāsiēs par Manu mīļo dēlu un savu caur tiem svētīto meitu visai skaistajiem bērnu bērniem, un kad viņi no Manas Tēva rokas tiks vadīti visā Manā valstībā un tur skatīs Manas lielās godības, — tad tikai viņi to sapratīs, ko tas nozīmē, būt Man par līdzvecākiem!

Un redziet, tā ir pilnīga atbildēšana. Tā gan nav zinātniska, bet kas ir vēl daudz vairāk, ka tā ir uzticacmi dota visā mūžīgā gudrībā no jūsu svētā, visai labā Tēva mūžīgās mīlestības un gudrības, līdzīgi lielai gaismas straumei, kas izplūst no kādas lielas saules augstajos rītos, kas jūs viscauri apgaismos, kad jūs reiz pamazām viņu savās vēl diezgan nepagaismotās sirdīs būsiēt uzņēmuši, ko jūs jo skaidrāk sajūtīsiēt, kad jūs savas vēl ļoti vājās atbildes te salīdzināsiēt — un no tam droši vien skaidri ieskatīsiēt, cik daudz kā vēl jums trūkst, un cik dziļi jūs jau esat iespiedušiēs.

Bet beidzot Es vēl jums saku, ka jūsu atbildes ir vēl dziļākas nekā jūsu sirds, jo Es viņas esmu, jūsu labākai daļai piemērotas, jums nezinot jūsu sirdīs līcis. Šo zīmi jūs atradīsiēt tikai pēc Manas atbildes, kad jūs cau to savā atbildē dziļāku nozīmi atklāsiēt, nekā to, ko jūs tur kā seklāku domājāt ielikuši. — Bet tā būs jums arī droša zīme, cik dziļi Es jūsos esmu iespīedīēs, un cik seklī vēl jūs Manī. — Tādēļ nā-

ciet šurp pie Manis visi, jo Es jūs visus gribu atspirdzināt un ar Savu žēlastību piepildīt! Āmen!
Es, tā mūžīgā mīlestība un gudrība. Āmen, āmen, āmen.

KRUSTS UN DZĪVES GRŪTĪBAS

28.IV.1841 — Krusts ir patiesā dzīves vajadzība. Ja dzīvei nav nekādu grūtību, tad tā izklīst un izgaist kā ētera piliens; dvēsele, kurai nav jānes nekāds krusts, sagurst un mirst, un tad pazūd nāves naktī. Bet dzīves grūtības ir dzīvības trauks, kurā tā tiek nostiprināta, līdzīgi dimantam, kas arī te ir tikai nostiprināts ētera piliens. Tādēļ, lai ņem ikviens krustu uz saviem pleciem un staigā visā mīlestībā Man pakal, tad viņš savu dzīvību paturēs mūžīgi. Kas savu dzīvību lutina, tas to pazaudēs; bet kas to sit krustā un ļauj to no Manis sist krustā, tas to paturēs uz visām mūžībām. Āmen, to saku Es, tas krustā sistais. Āmen, āmen, āmen.

MIESAS NĀVES VAJADZĪBA

29.IV.1841 — Miesas nāve ir pēdējā dzīves vajadzība un līdz ar to dzīvības piesišana pie krusta; ja nebūtu miesas nāves, tad visa dzīvība aizietu pazušānā. Bet caur miesas nāvi dzīvība tiek koncentrēta un nostiprināta, lai tā tad pēc miesas nokrišanas tomēr vēl pat vissliktākā gadījumā var kā kaut kas pastāvēt. Tās ar nāvi savienotas iepriekšējas izbailes ir taisni tas dzīvības savienošanas akts, kura agrāk tik visai bieži jau visos pasaules vējos bija izkaisīta; tādēļ tas arī ta notiek, un visai vajadzīgi, ka pasaulniekiem bieži vajaga baudīt visai rūgtu nāvi; jo ja tas tā nenotiktos no Manas visai lielās apžēlošanas, tad viņi būtu galīgi iznikuši uz mūžību; bet kā tādi pat pēc sūras laicīgas nāves nonāk visai nebrīvā stāvoklī, tad tas ir atkal taisni taikai tādēļ, lai viņu miesas nāvē grūti savāktā dzīvība atkal neizgaistu un beidzot galīgi neizniktu, un tā tad pat tā sauktā izbaiļu un moku pilnā mūžīgā nāve nav nekas cits, kā — pēc Manas lielās apžēlošanas nolikta dzīvības uzglabāšana.

Bet tādi cilvēki, kas jau savā miesas dzīves laikā savu dzīvību caur pašizliegšanu, pazemību un mīlestību uz Mani Manī ir savienojuši, patiesi tie no miesas nāves izbailēm neko daudz nejutīs, un kad viņu laicīgās dzīves kuģīts reiz pie krāpjošām pasaules klintīm tiks sadragāts, tad tas ceļinieks bez sāpēm un rūpēm sacīs: “Es ar savu mantu esmu uz sausuma!”

Tādēļ papūlaties savu dzīvību jau šietan savienot Manī, tad jums miesas nāve nāks reizi priekšā kā kāda liela uzlecoša saule nakts ceļiniekam pie jūras krasta, kurš ir pilns ar klintīm un bezdibeņiem. Ticiet Man, ka tas tā ir, tad jums neviens vairs iekšējo mieru nelaupīs. Āmen, to saka dzīvības un nāves Kungs. Āmen, āmen, āmen.

* * *